

TMOU 26

Albert Stallone: Ivo Cicvárek, Radek Svoboda, Michal Šrubař, Míla Votravec, Dero

Flashforward: je sobota 8. 11. Alberti právě odeslali cílové heslo. Prošli jsme TMOU na třináctém místě. Měl bych být v euforii, ale cítím jen vyčerpání. Zvláštní...

Euforie je ošidná věc. O dva dny později už doceňuji, že se konečně podařila ta nesamozřejmá věc, totiž projít TMOU. Projít výzvou, která mě provází už půl života.

Na TMOU jsem zažil dobré týmové výkony, ty průměrné i propadáky. Dokončili jsme TMOU 3, v době, kdy se ještě netvořila výsledková listina, a tehdy jsme měli dojem, že projít by mohlo být i v budoucnu normální. Mezi pamětníky kolotuje příběh ze TMOU 8, kdy jsem onemocněl den před startem, a Alberti vyhráli. Vzali si za mě náhradníka, který nikdy předtím (a co já vím ani potom) nebyl na šifrovačce. Střídavě jsem pak TMOU pořádal a pokoušel zdolat. Občas chyběly minuty (na TMOU 17), občas desítky minut (na TMOU 21), občas jsme skončili hluboko v poli poražených (TMOU 22). Někdy jsme měli pomalý start a probíjeli se pořadím vzhůru, jindy zažili brutální flow, pohybovali se v první trojce a někde uprostřed noci udělali banální chybu v úvaze a nepohnuli se už z místa. Po TMOU 19 jsem dal neporušitelný slib, že se nevrátím k organizování, dokud si nesáhnu na dno a neprojdou. Slib mě začal trochu tížit, neboť v posledních letech jsem už několikrát cítil červa v mozku, který hlodal, že by bylo hezké se zase podívat na TMOU z té opačné strany. Za těch 24 let od jediného průchodu jsem s Alberty (či v jiných týmech) prošel desítkami her, ale zdálo se, že TMOU je prokletá, očarovaná. Paradoxní je, že letošní dokončený ročník vlastně nepatřil k našim nejlepším týmovým výkonům, ale zkrátka to letos na cíl stačilo.

Skok v čase.

Kvalifikací se probíjíme rychle a celkem čistě až do osudného pátého levelu. Možná čekáme nějakou drsnějšou, takže analyzujeme kde co. Desítky minut plynou, máme před sebou spousty neúčinných šestiúhelníkových grafů, aby nakonec Michal řekl, že jsme tupci. Že to je obyčejná klávesnice. Doluštění pak trvalo asi 3 minuty. Aneb jak si z jednohubky udělat zásek. Jasně, 30. místo je pohodové, akorát jsme ztratili nějaké ty Kuča bodíky. Na druhou stranu, mít vysoké Kuča bodíky nám na TMOU nikdy krk nezachránilo, takže co už!

V úterý před hrou píše Honza na týmový kanál: nemůže jít z pracovních důvodů. Je mi to celkem líto, od té doby, co se odstěhoval z Brna, se s Honzou už potkáváme opravdu jen v listopadu. Shodou okolností ale Míla ví, že se z pracovních a jiných důvodů rozpadli Přizdi a že Dero hledá tým. Do večera jsme tak zase kompletní. S

Derem a Mílou v týmu jsem navíc před pár lety hrál Svíčky (kterými jsme hladce prošli na druhém místě), takže vím, že se budeme dobře doplňovat.

Na startu jsem terčem vtipkování, kdy se za Mílou a Derem postupně stavují různí spřátelení hejtři a připomínají jim úkol. Zní jasně: dotáhnout Cicvářka konečně do cíle. Ohleduplně připomínám, že Míla má na kontě průchodů TMOU čistou nulu. Každopádně se jim všem podařilo navodit TU atmosféru. Jsem na startu ještě nervóznější než normálně.

Odkudsi šeptá hymna TMOU, a to jsme 5 metrů od repráků. Nu což, mám jistou výhodu, když si zazpívám, nemůžu se neslyšet 😊 Ale každopádně mám jeden motivační cíl: konečně dojít a někdy v budoucnu ukázat, že neslyšitelná hymna nemá patřit k tradici TMOU. Hudba musí rvát žaludek z těla.

Luštíme. Jsa nervózní, ujímám se role zapisovatele, což dává týmu další příležitost mě ještě víc vystresovat, protože se mi zpočátku nedaří ani normálně psát. Diktují mi A, já píšu O a tak podobně. Z úvodních šifer si tak v principu napamatuju vůbec nic (zpětně jsem se díval, že jsem předlušťoval A, a pak se zabýval Y). Padá jedna šifřička za druhou, každý něco předluští, požádá o pomoc s doluštěním někoho dalšího, jde to od ruky. Koukám na celkový rozvrh základní šifry. Až na poslední list. Ten jen přelétnu s tím, že až budeme mít dost šifřiček, složíme IKEA návod, a pak se něco uděje. Něco, co nás zatím nemusí zajímat. Je fakt sranda, že se letos takhle nechali nachytat úplně všichni. Máme nakonec všech 6 šifřiček, protože dvě poslední se podařilo udělat prakticky záraz, vyplňujeme, stříháme. A stejně jako jiné týmy se pak divíme, že šifra šla prolomit pouze z koncového obrázku, i bez šifřiček. Dobrý fór!

Vyrážíme relativně na čele, když vyzvedáváme BROKOLICI v pohodě ještě najdeme místo skoro pod lampou. A také tváře, které potkáváme, jsou nám povědomé. Samotná šifra se nám do začátku moc líbí, nejsem si ale zpětně ani jistý, odkud jsme do sebe-referenční křížovky vnikli. Určitě jsme to zkoušeli přes vánoční pojmy, ale možná nakonec první zápis byl u jiné dvojice.

Míla na další šifru volí přesun busem, zatímco ostatní kráčíme zostra pěšky. Míla prohrál o deset metrů. Cestu družně trávíme košťováním meruňkovice Teamu Avatar.

CISTERNU se rozhodujeme luštit na stojáka. A jde to. Hrát v silném týmu na šifrovače, která je zpočátku tvořená řetězcem sice hezkých, ale vlastně nečekaně jednoduchých šifer, má své úskalí. Když se chci jít vyčurat, napít, většinou si ani neprohlédnu zadání, protože už někdo diktuje výsledek. Takže první důvod, proč jsem možná v cíli nebyl v euforii: to množství lehkých šifer bylo tak enormní, že jsem měl ze hry paradoxně mnohem méně silných zážitků než v jiných letech. Až do půlnoci prakticky hlavně jdeme. A to hodně ostrým tempem.

DEFINICE aspoň byla týmová a v detailech velmi vtipná šifra, z níž mě nejvíc utkvěl řádek: robotovo hovno. Postižen audiovizuální fantazií a slabostí ke hře Machinarium nemohu pak z hlavy dostat představu, jak by asi takové lejno vypadalo. Pijáci piva si navíc užili jakýsi ajl, nebo ejl, nebo tak něco. Vyjadřovali se každopádně o něm velmi pochvalně, já jsem spíš na víno, takže ani do této rozpravy jsem větší inspiraci nepřinesl.

Pádíme do polí nad Ořešínem. Fouká. Hodně fouká. I proto se usneseme, že nemá smysl hledat závětrří a bude nejlepší vyluštit šifru GYMNASTA na stojáka, což pod vedením Michala činíme prakticky do pár vteřin. Když mu vyšel grafický ptáček, už ani pečlivě nedolušťujeme, jen jsme se usnesli, že ve druhé části by odhadem mohl vyjít nanuk a opticky si potvrdili.

Přesun je poněkud náročný. Po letošní Napalmně jsme si dali předsevzetí, že raději budeme chodit oklikou než lesními svahy. V mapách sice nějaká cesta je, ale žádná oklika, která by nás k rybníku zavedla po opravdu výrazné v reálu e-x-i-s-t-u-j-í-c-í cestě se nenabízí. Naštěstí jsme natolik v čele, že vyzvednutí šifry nekomplikují žádné davy. I tak jsem s sebou vzápětí dvakrát praštil na kluzkém kořenu, při snaze dostat se pryč z té uzounké pěšiny. Zvláště druhý pád jsem měl jako hezkou modřinu otisknutý na holeni ještě týden po hře.

HAMBURGR zhltne na větší cestě asi 200 metrů od šifry. Moc hezká týmová věcička. Ano, tady se do luštění zvládli zapojit všichni. Ale opravdu jen krátce. Přesto šifru - a hlavně její finální hříčkově přehýbací krok - velmi oceňujeme.

Zpětně si nedokážu vybavit místo, kde nám došlo, že letošní TMOU bude mít 20 stanovišť a že tedy nemáme čekat ještě hodně dlouho žádnou drsnářnu, ale touhle dobou už to víme.

JESETER je taková klasika, neurazila nenadchla, ale aspoň nebyla hotová do pěti minut, vydýchali jsme se. Luštíme na autobusové zastávce. Hřeje nás, že na šifře jsme se potkali s Bazingou i Roflama. Máme sice menší ztrátu, ale opravdu v řádu minut. Tučňáci už jsou zřejmě někde u pólu.

KOUPELNA. Nejzáhadnější na bludištní šifře je ten fakt, že v době našeho luštění nehrál z repráků žádný remake hymny, o kterém píšou ostatní v reportážích? Vypnuli ho snad kvůli mně, ptám se paranoidně? Co to bylo za remake? Co na to Ochraný svaz autorů? A co Jan Tleskač?

Každopádně se tady alespoň do mé duše vkradla první hezká nostalgie. Vzpomínka na první bludiště v Zamilcu na TMOU 11 (to jsem hrál) a následná o něco monumentálnější verze s drsnější šifrou v Bystrci na TMOU 12 (to jsem organizoval a v organizačním týmu tehdy byla část Bazingy, na kterou teď stále ztrácíme). Po hře jsem dostal řadu dotazů, jestli pro mě vyřešení šifry byla brnkačka. Popravdě: než

jsem se stačil zorientovat, co vlastně v bludišti vidím, už Michal hlásí princip. Takže ne, nepřišel jsem na to, neboť jsem vyrazil do bludiště kolem rovné čáry, pak zahnul vpravo, tam taky byl obrázek, co mi hymnu neevokoval, a víc jsem se už porozhlédnout nestačil. Týmově procházíme trasu hymny, pamatujeme si písmenka, a podobně jako na TMOU 2 („hledej zde radu. V. sloup Krenova) si nevíme rady s tajenkou OKA U TOR JE KOD. Jaký kurňa OKA? A kdo, nebo co je ten zas...ný TOR? Michal pak za chvíli hlásí, že už to má, že zadává heslo do systému a venku nám to řekne. Tolik k další časté poznámce, zda jsem snad nechtěl zadat do systému slovo JÁ. Popravdě stejně by mě to nenapadlo, ale i tak jsem se smál v cíli, kdy jsem se dozvěděl od Mišofa, že speciálně náš tým lakonické zájmeno zadat směl. Lituju, že jsme tento orgovský vtípek nevyužili.

Devítku LIHOVAR vyzvedáváme s nadějí, že snad už konečně přijde nějaké to luštění. A přišlo. Byť díky Radkovi nebylo nijak dlouhé. Počet otazníků 48 a písmen 48 mu evokoval tabulku 10x10. Neptejte se mě proč. Ale zahlásil, že by to mohla být nějaká křížová komprese, kde nám prostě jen pár znaků chybí. Od tohoto nápadu k logické úloze byl opravdu jen skok. Klíč i rohlík vyšel zřetelně. Pouze špičkování ze startu (role zapisovatele a tak podobně) mě stále ještě svírá v mentálním presu. Jak jinak si vysvětlit, že navrhuji klíč měsíc, který má přece taky 6 písmen! No schválně, jen si to odpočítejte na prstech: EM, EŇ, É, ES, Í, CÉ. Jasných šest písmen 😊

Moc jsme si odpočinuli a krpál skoro pod vrchol Babího lomu je vražedný. Zejména Dero a já sípeme. Michal naopak stihnul vyběhnout pro šifru MASOPUST, zapsat nás do vrcholovky na krásném třetím místě a najít místo k luštění dřív, než jsme se vydýchali. Dero s sebou praštil na zem, nevypadá, že by chtěl luštit. Já se sháním po pití. Takže trojka Míla, Michal a Radek mezitím zanášejí vektory do mapy, aniž by si všimli rozměru 8x8. Pročítám si text konverzace, pak jim mrknu přes rameno a společně se usneseme na tom, že to jsou šachy, kůň dává mat. Proč se ikonky nestřídají černá a bílá, neřešíme. Cíl není šifru pochopit, ale prolomit. Cestou na další stanoviště si ale v hlavě přehrávám partii a nemůžu si vybavit, jaká figura k čertu blokuje A7. Byl to Pelé? Raději u Lelkovadla zastavujeme, vytahujeme a kontrolujeme šifru a někdy tou dobou také přichází teorie, že se nejedná o střídání šedých a černých ikon, ale prostě o černobílý tisk barevných ikon.

Jenže se nám začíná hroutit týmové flow. Nevíme přesně, co se děje, ale Míla nejde v houfu s námi a něco telefonicky řeší. A zjevně není v pohodě.

První zásek přichází hned vzápětí. Nejsme soustředění, protože sice odhalujeme princip šifry NESPAVOST, vyzvednutou u dřevěného (zjevně přemnoženého) divočáka (což беру jako orgovský vtípek ze závěrečných informací), ale dlouho nám nedochází, že lexikografické uspořádání názvů obrázků zredukuje šifru tak, abychom mohli přečíst tajenku. Sedíme si na vedení minimálně 40 minut a přepouštíme místo

na užším čele jiným týmům. Při hledání cesty na Nekonečnou vyhlídku navíc ztrácíme Mílu úplně, zmizel někde v lese s telefonem u ucha.

Luštíme PUBLIKUM ve čtyřech a jde nám to od ruky. Hezká vtipná hříčka, kde se každý zapojil. Akorát Černý racek, který ji vyzvedával společně s námi, odchází i společně s námi. Je tedy jasné, že zásek z minulé šifry jsme tady neodčinili.

Po vyzvednutí QUIPU bohužel nejprve rozbíjíme tábořiště, aby nás Míla eventuálně našel. Pak se teprve koukneme na šifru, zasakrujeme a zase ležení balíme. Dobré čtyři minuty činnosti k ničemu. A přiznávám: zejména s Derem v tuhle chvíli hodně brbláme. Dát na třináctku takto banální šifru je už vtípek, kterému se nedokážeme zasmát. Chceme luštit, rvát se. Navíc: drsný fyzický průběh hry se třeba na mě už dost negativně podepisuje, při záseku na Nespavosti jsem ztuhl, tělo si myslí, že už je po hře a odmítá se znova rozpohybovat. Styl v tuhle chvíli připodobňujeme k Napalmně, kterou sice máme všichni rádi, ale od TMOU čekáme spíš luštění než fyzické terénní přesuny. Když pak dodávám, že to vlastně ani obtížnostně není Napalmně, ale spíš Kokořínský komár, Dero kontruje, že i na Komárovi bývají těžší šifry. Znalý si určitě všimne, že nehejtujeme letošní ročník jako šiframi škaredý, přirovnáváme k hrám, které mají vysokou tvůrčí kvalitu, ale zkrátka se nám tahle uhoněná dramaturgie nelíbí. Zároveň vím, že toto pojetí ocení medián hracího pole.

Tak zatnout zuby a dál. Míla už je opět mezi námi. Místo abychom se na ROZJEZDU dostali zpátky do hry, stane se nám podivná věc. Šifru luštíme správně, ale při dekódování první tajenky si píšeme na papír slovo VYMĚŇ místo VYMAŽ. Přepsali jsme se? Psali jsme nečitelně? Může za to zapisovatel? Dodnes nevím. Ale tahle drobná záměna dvou písmen nás stojí asi hodinu, protože místo toho, abychom jen splnili pokyn, se musíme k řešení vlastně proanalýzovat, zjistit, co všechno případné kreslení umožňuje, zbavit se slepých cest, kdy vyměňujeme orientace šipek. Až nakonec očistíme naše zápisy od balastu a grafická kóta, o níž jsme přesvědčeni, že tam bude, je konečně viditelná. Na přesunu dumáme, jestli to vyměň nebyl nějaký slovákismus. Asi jsme seděli na nějakém bludném luštícím kořenu. A propadáme se hlouběji a hlouběji.

SANITKA je nejprve k nenalezení. Resp. cesta k šifře je k nenalezení, ukrytá v pasekách a změti ostružiní. Už ji máme. A vypadá natolik matematicky, až tvrdím, že to bude češtinářská šifra. Bohužel si nejdu za svým hned od začátku. Sedíme, poleháváme. Michal si jde hodit šlofika. Bezradnost. Měsíc se nám směje nad korunami stromů. Pak si znova napíšu to, co jsem si črtl na papír už v prvních 10 minutách luštění: totiž slovní zápis operací. A nepíšu si teď jen jeden, ale hned tři. A najednou to tam uvidím. Totiž neuvidím právě tu samohlásku, kterou tam vidět nechci. Totiž, kterou tam chci nevidět! Klíčový princip je prolomen. Druhý krok, tedy grafiku, zvládáme do pěti minut. Dero a Míla mi tvrdí, že na tohle by nepřišli. Mám z toho smíšené pocity: na jednu stranu jsem rád, že rozhodně se směřem k cíli tahám

z bryndy i vlastní silou, na druhou stranu mám pocit, že tak jako jiné šifry (na které nemám já) řeší zbytek týmu do deseti minut, tady jsem mohl prolomit šifru mnohem rychleji. Zkrátka flow se někam vytratilo.

TOTALITA – rychlá, vtipná. Jen do daného místa hry dramaturgicky nepatří. Prolomili jsme ji bez pochopení hříčky „s háčkem“, hrubou silou – a až při dolušťování vtip postřehli. Přejde mi, že šifra směřovala dva prvky: tam, kde definice byla nadřazený pojem (ostrov – Rhodos) byl princip využitý. Tam, kde se jednalo o synonymum, byla šifra náchylná k prolomení bez pochopení háčku / háčka. Což je škoda.

VODOJEM. Za chvíli bude svítat. Ranní krize je letos obzvlášť těžká. Děláme toho se šifrou hodně, ale nic nepomáhá. A Mílovi je zle. Občas vstane a jde se vyzvracet. Místo luštění spíš řešíme, jestli by neměl hru vzdát a jít do civilizace. Zatím nechce. Chápu. Šance na dojití, a snad i návratu do širšího čela tady stále je. Co zbývá? Přesun proti trdomyslnosti. Navrhuji alespoň kilák, Dero souhlasí se 300 metry. I to stačilo, neboť za pochodu Michal hlásí, že pochopil indexování. Sedáme si sotva 200 metrů od místa záseku a velmi rychle i přicházíme, jak to bude s druhým krokem. Tak tohle byl intenzivní zážitek, byť ne dno.

Na dno si mentálně saháme až na WINDSURFU. Je nám jasné, že tohle bude obtížnostní vrchol hry. Osobně ovšem 3D šifry mám rád pouze tehdy, když je vymyslím jako org. Že by se mi vracela karma: „co sám nemáš rád, nečiň druhým?“ Pche, stejně mám doma pár 3D nápadů v zásobě. Což mě vede k úvaze: jak je možné, že tak rád vymyslím 3D šifry, když je v terénu neumím pochopit? Je to asi tím, že tvorba šifry je dlouhodobý proces, kdy si nějaký potenciální tvar tak dlouho v hlavě obracím, až ho dokonale znám. Ale udělat to v terénu neumím a po ránu si neumím představit, ani jak by vypadala namazaná strana chleba, na kterou se dívám z nenamazané strany, natož si v hlavě promítnout, jak bude souviset osmistěn s krychlí. Pomáhám s analýzou pojmenovaných obrázků. Od *mozaiky* tápeme k *tapisérii* až nakonec ke kýžené *fresce*, která zapadne do systému. Že jsme cestou už potkali *perigeum*, vůbec nevíme. Daň za přepálený start? Dero vytáhne jednu chvíli notebook, řekne magické programátorské zaklínadlo a vytvoří skript, pomocí kterého přečteme tajenku na stranách krychle. Je to čaroděj, upalte ho!

Když to takhle píšu, vypadá to jako plynulá práce, ale ve skutečnosti jsme měli při luštění mnoho dvacetiminutovek, kdy se nestalo vůbec nic, až na odchod Míly. Už není schopen luštit, jak mu je zle a našel si spojení domů do Prahy. Sáhl si dnes na dno. A já jsem na dně taky, vím, že se mi chce spát, nechce se mi o ničem přemýšlet, vím, že s tím ostatním nepomůžu a že jen čekám, až mě někdo vysvobodí z bažiny.

Dero nakonec pochopí, jak to šifra myslí s těmi trojicemi a dvojicemi, díky skriptu navíc má zápis přesně v tom tvaru, co je potřeba, a šifru umlátí. Po cestě na další

stanoviště mi pak vysvětluje, jak to celé fungovalo. Stejně mi to vyčerpaná hlava tak trochu nebere. Shodujeme se na tom, že šifra sice byla výzvou, že byla velmi umě sestavená, ale že to byl tak trochu konstrukt, který nemilujeme láskou na první pohled. Ale to je čistě osobní estetická záležitost.

Po cestě do Lelekovic napřed marně hledáme u sochy Muže a Ženy, neboť jsme si mentálně zaměnili správnou delší vzdálenost za $\frac{3}{4}$ kilometru. No jo, nebylo tam nic.

XENOFOBKA. O téhle šifře už bylo mnoho stránek v diskuzi popsáno. Má své zastánce, má své odpůrce. Osobně považuji „specific site“ šifry na TMOU za překonanou záležitost, pokud tedy nevezmou do hry rovnou půl města. Ne proto, že by byly nehezké – ale prostě proto, že melou pořadím trochu „nespravedlivě“. Nám k vyluštění pomohlo nechtěné, nevyžádané pozorování: a to že Chlýftým se zdržel na šifře pár vteřin a odchrochtal kolem nás směr předpokládaný cíl. Jelikož tou dobou už máme za sebou pár desítek minut hledáním externí informace z průběhu hry, kterou bychom do šifry dodali, je zřejmé, že ta externí informace asi byla v místě vyzvednutí šifry. A ještě jedna drobnost: když jsme vyzvedávali zadání, dal nám výtisk tým, co nás předběhl, když jsme obtěžovali Muže a Ženu. Tedy věnoval nám výtisk s informací, že v obálce zbyl už poslední kus. Takže jsme se spíš zabývali tím, jak je možné, že šifry došly, než abychom byli vnímaví. Stejně bychom asi nebyli.

Vorvaň si konečně odfrknul, do Sokolovny dorážíme v závěsu hned několika týmů, dokonce i ten Chlýftým ještě luští. V muzeu je zkrátka nával. Jak mlsný pes obíhám hráče přede mnou, protože přece n-e-p-o-t-ř-e-b-u-j-i čist popisky, když u většiny exemplářů vím dodnes z hlavy, kde se na ročnících nacházely. U části z nich jsem navíc spoluautor. Jak odposlouchal Mišof, Muzeum ZLATOKOPŮ luští i hráči, kteří v době vzniku některých artefaktů ještě nebyli na světě. Je to smutné? Je to veselé? Je to neúprosné! Každopádně obíhaje exponáty, aniž bych je četl, nemám šanci. Naštěstí luštíme 3. Jak to že jen 3? Radka při příchodu do cíle také zradil organismus, a jelikož už jde jen o pořadí, místo luštění vyhledal záchůdek. Opravdu o pár vteřin prohráváme boj, neboť nejprve čteme tajenku zepředu a dohadujeme heslo CEN-NOST, které nám systém nebereme. Oprava na ZVO-NEC zabírá 10 vteřin navíc.

Je sobota 8. 11. 2025, něco po jedenácté hodině. Albert Stallone právě odeslal cílové heslo. Prošli jsme TMOU na třináctém místě. Měl bych být v euforii, ale cítím jen vyčerpání. Zvláštní...

EPILOG

Bezprostředně po hře se nechci bavit s orgy, cítím, že bych byl nespravedlivý, a že tvůrci by si teď měli vyzobávat zasloužené ovace za svoje nápady a za hru, která nebyla na hráče v žádném místě hnusná. Z mírné, nečekané depky mě vyvede delší

hovor s Honzou Klusáčkem. A taky krátký pokec s Martinem Křivánkem, o němž jsem netušil, že podobně jako já nikdy TMOU nedokončil. Už je mi líp. Odjíždím domů a je mi jen líto týmů, co stále luští Xenofobku. Nejraděj bych jim něco poradil, ale to by bylo nečestné a po právu by mě za takovou radu poslali do vorvaního traktu.

Byla to objektivně moc hezky připravená hra. Se spoustou hravých šifer, které se líbily. Patřím jen zkrátka k těm, kdo od TMOU chtějí atmosféru hlubin nočního města, překvapení v podobě nějaké podivnosti (ala „hodiny“ na startu) a sezení na záseku, který je způsoben tím, že šifra je objektivně pekelně těžká. Ne že si jen vybíráme slabou chvíli. Ale co bych remcal! Mám splněno, kletba je prolomena. Můžu se svobodně rozhodnout, zda si další tričko TMOU zasloužím na straně orgů nebo můžu hýčkat naivní sen: vyhrát ho v litém boji na cestě, která není nikdy přímá. Maximálně vede do odporně vysokého kopce. Orgové, moc děkuji, zhostili jste se přípravy parádně a udělali jste ročník, který dal mnoha týmům naději, a trochu pro jednu posunul TMOU směrem k hráčům, kteří neobíhají desítky šifrovaček ročně. A to se cení. Protože kdo ví, co přinesou další roky... 😊

Sepsal ten, jehož jméno bylo nutné vyslovit nebo aspoň napsat

P.S. Čte někdo reportáže deset dní po hře?